

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget
(Alm. del - bilag 780)
udenrigsministerråd
(Offentligt)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg

og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	16. februar 2001

Under henvisning til Europaudvalgets skrivelse af 23. januar 2001 (Alm. del {{SPA}} bilag 678) vedlægges Udenrigsministeriets besvarelse af det deri stillede spørgsmål nr. 107.

Udenrigsministeriet

N.5, j.nr. 400.E.9/CE/1

Nordgruppen

Den 13. februar 2001

Spørgsmål i Folketingets Europaudvalg nr. 107 af 23. januar 2001 til skriftlig besvarelse (Alm. Del {{SPA}} bilag 678)

Spørgsmål 107:

"Ministeren bedes {{SPA}} som lovet på Europaudvalgets møde den 19. januar 2001 {{SPA}} oversende en redegørelse for, hvilke konsekvenser de hidtidige udvidelser har haft for arbejdskraftens frie bevægelighed i EU."

Svar:

Da Østrig, Sverige og Finland blev optaget i EU i 1995 var arbejdskraftens frie bevægelighed allerede en realitet mellem disse lande og EU i henhold til EØS-aftalen, som trådte i kraft i 1994. I nedenstående redegørelse for de hidtidige udvidelsers konsekvenser for arbejdskraftens frie bevægelighed fokuseres derfor på de to øvrige udvidelsesrunder siden Danmarks indtræden i EU: Grækenland (1. januar 1981) samt Spanien og Portugal (1. januar 1986).

Bestemmelserne om arbejdskraftens frie bevægelighed medfører, at en EU-borger har ret til ophold i et andet EU-land, i det omfang vedkommende har arbejde eller på anden vis kan forsørge sig selv. Der blev i forbindelse med optagelsen af Grækenland, Portugal og Spanien indført overgangsordninger på 7 år for arbejdskraftens frie bevægelighed. I forbindelse med optagelsen af Portugal og Spanien indførtes en særlig

overgangsordning for arbejdskraftens fri bevægelighed til Luxembourg på 10 år. Rådet vedtog i 1991 at forkorte den generelle overgangsordning for Spanien og Portugal til 6 år. For Luxembourg blev overgangsordningen forkortet til 8 år.

Efter overgangsordningernes udløb kan der om indvandringen til det øvrige EU fra de tre nye medlemslande anføres følgende:

- Antallet af græske borgere bosiddende i de øvrige EU-lande steg med ca. 100.000 i de første 10 år efter overgangsperiodens udløb og udgjorde i alt ca. 447.000 i 1997. Den årlige indrejse af græske borgere har været forskellig for de enkelte EU-lande. Flere lande har oplevet en faldende indrejse efter overgangsperiodens udløb (eksempelvis Tyskland, Italien og Frankrig) eller en stabilisering på et vist niveau (eksempelvis Danmark og Belgien).
- Antallet af spanske borgere bosiddende i de øvrige EU-lande faldt med 6.000 fra overgangsordningens udløb i 1991 frem til 1997, hvor i alt ca. 471.000 spanske borgere var bosiddende i et andet EU-land. Den årlige indrejse af spanske borgere er steget i de fleste EU-lande siden overgangsordningens udløb, men samtidig er et stigende antal spanske borgere returneret til deres hjemland efter optagelsen i EU, og landet har i 1990'erne haft en positiv migrat te.
- Antallet af portugisiske borgere bosiddende i de øvrige EU-lande er steget med ca. 50.000 fra overgangsperiodens udløb i 1991 frem til 1997, hvor i alt ca. 917.000 portugisere var bosiddende i et andet EU-land. Den årlige indrejse af portugisere er steget i de fleste EU-lande efter overgangsordningens udløb, men der har samtidig været tendens til, at et stigende antal portugisere er returneret til deres hjemland efter optagelsen i EU. Landets tidligere negative migrationsrate har siden optagelsen i EU nærmet sig nul.

Til sammenligning kan nævnes, at i alt ca. 5 mio. EU-borgere er bosiddende i en anden medlemsstat.

Betragtes fordelingen af de græske, portugisiske og spanske statsborgere på de øvrige EU-lande, ses en tendens til koncentration på enkelte lande. Langt størstedelen af de græske statsborgere, som bor i et andet EU-land, er bosiddende i Tyskland (80%), mens de øvrige hovedsageligt fordeler sig på Storbritannien, Belgien, Italien og Holland. Knap halvdelen af de spanske statsborgere, som bor i et andet EU-land, er bosiddende i Frankrig, mens Tyskland har modtaget en lille tredjedel. Af øvrige lande kan nævnes Belgien, Storbritannien og Holland, som tilsammen har modtaget omkring 20% af de spanske statsborgere, som er bosiddende i et andet EU-land. Langt størstedelen af de portugisiske statsborgere, som bor i et andet EU-land, er bosiddende i Frankrig (70%). De øvrige fordeler sig hovedsageligt på Tyskland, Spanien, Storbritannien og Luxembourg.

Danmark har modtaget en meget lille del af det samlede antal græske, spanske og portugisiske statsborgere, som bor i et andet EU-land. Der var i år 2000 hhv. 664, 1.705 og 526 græske, spanske og portugisiske statsborgere bosiddende i Danmark, hvilket er under 1% af det samlede antal statsborgere fra disse tre lande, som er bosiddende i andre EU-lande. De græske, spanske og portugisiske statsborgere bosiddende i Danmark udgør desuden under 10% af det samlede antal borgere fra andre EU-lande, som er bosiddende i Danmark. Sammenlignes den årlige indvandring fra de tre lande til Danmark med den årlige udvandring af danske borgere til de tre lande, kan det konstateres, at der samlet set ikke er nogen nettoindvandring.

